୧୮-୧୧-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଲୌକିକ ଦୁନିଆର ବାହ୍ୟ କଥାରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ, ବୁଦ୍ଧିରେ ସଦାସର୍ବଦା ରାଜକୀୟ ବିଚାର ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ସବୁ ଆଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବେ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ, ନିଜର ବଡପଣିଆ ଦେଖାନ୍ତି ନାହିଁ, ଆତ୍ମିକ ନିଶାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଦେଶକୁ ବା ଶ୍ରୀମତକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଳନ କରିପାରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ବି ମିଥ୍ୟା ଅହଂକାର ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନ୍ତର ବହୁତ ସ୍ୱଚ୍ଛ ରହିବା ଦରକାର, ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ ସ୍ୱଭାବଯୁକ୍ତ ହେବା ଦରକାର । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ରହିବା ଦରକାର । ଟିକିଏ ବି ଲୁଣ ପାଣି ଭଳି କଟୁ ସଂସ୍କାର ନ ରହୁ ତେବେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କର ସବୁ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିପାରିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କେବଳ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସିନାହାଁନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ନିଜର ପରିସ୍ତାନ (ନୂଆ ଦୁନିଆ) ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେତିକି ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନତାର ବାହ୍ୟ କଥା ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାରିଯିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବ ସେତେ ସେତେ ତୁମର ଉନ୍ନତି ହୋଇ ଚାଲିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲାଯିବା ଦରକାର । ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ତେବେ ତୁମର ସେହି ବିଦ୍ୟାଳୟ କାହିଁ ? ଏବେ ବିଶେଷ ରୂପେ ତାହାର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ଏବଂ ତା' ସହିତ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଛାତ୍ରାବାସ ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହେଉଛି ତେଣୁ ତୁମର ଚିନ୍ତନ କେତେ ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ବାବା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା)ଙ୍କୁ ତ ରାତି ଦିନ କେବଳ ଏହି ବିଚାର ଚାଲିଥାଏ ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ପାଠପଢାଇ ଉଚ୍ଚ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇବି ଯାହା ଫଳରେ ଏମାନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବେ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ରାଜତ୍ୱ ମଧ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବ୍ୟର୍ଥ କଥାରେ ସମୟ ବହୁତ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କମିଟି ଆଦି ତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଯୋଗବଳ ନାହିଁ । ବହୁତ ବଡ ବଡ ଭାଷଣ ମାରୁଛନ୍ତି— କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ଏହା କରିଦେବୁ, ତାହା କରିଦେବୁ । ସେହିଭଳି ମାୟା ମଧ୍ୟ କହୁଛି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମର ନାକ କାନକୁ ଧରି ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଦେବି ନାହିଁ । କାରଣ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ହିଁ ନାହିଁ । କଥାରେ କୁହନ୍ତି ନା— ନର ଚାହୁଁଛି କିଛି କିନ୍ତୁ କରୁଛି ଆଉ କିଛି— ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ, ମାୟା କିଛି କରାଇ ଦେଉନାହିଁ । ମାୟା ବହୁତ ଧୋକା ଦେଉଛି, ଏକଦମ୍ କାନ କାଟି ଦେଉଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ ଉଠାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି-- ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କର । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭଲ କନ୍ୟା ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି— ବାବା, ମୁଁ ଟ୍ରେନିଙ୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇପାରିବି ? ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲେ, ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ନିଜର ଅବଗୁଣକୁ ତ ବାହାର କର । ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କର— ମୋ ଭିତରେ କେତେ ଅବଗୁଣ ରହିଛି ? ମାୟା ଭଲ ଭଲ ମହାରଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏକଦମ୍ ବିଗାଡି ଦେଉଛି । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ବି ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର 'ଗ' ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହାଁନ୍ତି । ବାହାରକୁ ନିଜର ବଡିମା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ତ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍, କିନ୍ତୁ କେତେକଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣୀ ଏହି ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ ଯେପରି ଅପାଠୁଆ ଲୋକ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, କିଛି ପଇସା ମିଳିଗଲେ ତା'ର ନିଶା ଲାଗିଯାଏ । ଏକଥା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ କାଙ୍ଗାଳ ଅଟୁ । କାରଣ ମାୟା ବୁଝିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ବାବା ଟିକିଏ ମହିମା କରିଦେଲେ ସେଥିରେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ବାବାଙ୍କୁ ରାତି ଦିନ ଏହି ବିଚାର ଚାଲୁଛି ଯେ ଏହି ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ହେବା ଦରକାର ଯାହାକି ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିପାରିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛୁ ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢି ରହିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶା ଚଢାଇବା ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଡୋଜ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ଦେବାଳିଆ ହୋଇଗଲେ, ତାଙ୍କୁ ଯଦି ମଦ୍ୟପାନ କରାଇ ଦିଆଯାଏ ତେବେ ସିଏ ନିଜକୁ ରାଜା ବୋଲି

ଭାବିନିଏ । ପୁଣି ନିଶା ଛାଡି ଗଲାପରେ ଯେମିତି ଦେବାଳିଆକୁ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ହେଉଛି ରୁହାନୀ ନିଶା । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ବେହଦର ବାବା ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି କର୍ମ କର । ବେଳେବେଳେ କେତେକଙ୍କର ମିଥ୍ୟା ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । କାରଣ ମାୟାର ବଶବ□ୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ନା । ଏଭଳି ଏଭଳି ମିଥ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି ତାହା ନ କହିଲେ ଭଲ । ତେବେ ବାବା ବୁଝି ଯାଆନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଜ୍ଞାନରେ ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏଥିରେ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ରହିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ହେବା ଦରକାର । ତୁମର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଭ୍ ମ୍ୟାରେଜ୍ ହୋଇଛି ନା । ଲଭ୍ ମ୍ୟାରେଜ୍‌ରେ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି କେତେ ଲଭ୍ ଥାଏ, ପୁଣି ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପତିମାନଙ୍କର ପତି । ତେବେ ତାଙ୍କ ସହିତ କେତେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଲଭ୍ ମ୍ୟାରେଜ୍ ହେଉଛି, କେବଳ ଜଣଙ୍କର ନୁହେଁ । ସବୁ ଆତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି— ଆମର ନିର୍ବନ୍ଧ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ହୋଇସାରିଛି । ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବୁ । ତେବେ ଏହା କେତେ ଖୁସିର କଥା ନା । ବାବା ଆମକୁ କେତେ ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି— ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ନା । ତେବେ ଶିବବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ସ□ୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବା । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଆଉ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଥିରେ ବହୁତ ନିଶା ଚଢି ରହୁଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏତିକି ନିଶା ଏବେ କାହାର ବି ଚଢୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଗକୁ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି— ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା କେତେ ଛି-ଛି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଯେପରି ନର୍ଦ୍ଦମାରେ ଆସି ବସିଛି । ଏବେ ବାବା ଆସି ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରିବ□ନ କରୁଛନ୍ତି, ପୁନର୍ବାର ନୂଆ କରୁଛନ୍ତି । କେହି ଯଦି ନିଜର ଚକ୍ଷୁରୋପଣ କରାଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ କେତେ ଖୁସି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ଏବେ ବାବା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମର ଜୀବନରୂପୀ ନଉକା ହିଁ ପାରି ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ ତେଣୁ ନିଜକୁ କେତେ ଶୀଘ୍ର ସୁଧାରିବା ଉଚିତ୍ । ରାତି-ଦିନ ଏହି ଖୁସି ଏବଂ ଏହି ଚିନ୍ତନ ଲାଗି ରହୁ ଯେ ଦେଖ ଆମକୁ ଗୁରୁ କିଭଳି ମିଳିଛନ୍ତି ! ରାତି ଦିନ ଏହି ଭାବନାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ନା । ଯିଏ ଯିଏ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି, ସିଏ ତ ଯେପରି ଉଡିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ତ ପତିତ କଳିଯୁଗୀ ନର୍ଦ୍ଦମାରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ନର୍ଦ୍ଦମା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଘର ତିଆରି କରି ଅପରିଷ୍କାର ଜାଗାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି କେତେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଗୃହ ସବୁ ରହିଛି । ପୁଣି ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ଏବେ ସେଥିରୁ ବାହାରିବା ପାଇଁ ଶିବବାବା ତୁମକୁ ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ମିଠା-ମଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା ଏହି ସମୟରେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ସେହି ପତିତ ପଣିଆରୁ ବାହାରି ଆସିଛ । ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ବାହାରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ତା'ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନର ପରାକାଷ୍ଠା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ମିଳିଗଲେ, ଆଉ ତୁମର କ'ଣ ଦରକାର ! ଏହି ନିଶା ଯେତେବେଳେ ଚଢି ରହିବ ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ବାବା ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି, ଆମ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳୁଛି । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା କେଉଁଠି ବସିଛି ? ଏହି ଶରୀରରେ ବସିଛି । ଏହା ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ନା । ଏପରି ନର୍ଦ୍ଦମା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆସି ସମସ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ବିଚାର କର ଆମେ କେଉଁଠାରୁ ବାହାରିଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ନର୍ଦ୍ଦମାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମ ଆତ୍ମା ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ରହିବେ ସେମାନେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ମହଲ ତିଆରି କରିବେ । ଆମ ଆତ୍ମାକୁ ବାବା ଶୃଙ୍ଗାର କରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବିଚାର ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କେତେ ନିଶା ଚଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପବିତ୍ର ଥିଲ ପୁଣି ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସି ଏବେ ନର୍କ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ପଡିଛ । ଶିବାଳୟରେ ଥିବା ସମୟରେ ଆତ୍ମା କେତେ ଶୁଦ୍ଧ ଥିଲା । ତେଣୁ ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ତାହାର ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ବାବାଙ୍କୁ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ପିଲାମାନଙ୍କର ଟିକିଏ ବି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆମକୁ କେଉଁଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି ! ପାଣ୍ଡବ ସରକାର ବାବା ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ଯାହାକି ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ତାହା ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ଏହା ଆତ୍ମାର ହିଁ କଥା । ଆତ୍ମା ଉପରେ ହିଁ ଦୟା ଆସୁଛି ନା । ଆତ୍ମା ଏକଦମ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଯାଇଛି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି, କହୁଛି— ବାବା, ଆମକୁ ଏଠାରୁ ନେଇଯାଅ । ଏଠାରେ ବସି ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ତିଆରି କର ।

ଏହିଭଳି କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ତିଆରି ହେଉଛି ନା । ତୁମର ବିଚାର ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ହେବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମର ସେହି ନିଶା ଆସିନାହିଁ । ଯଦି ନିଶା ଥା'ନ୍ତା ତେବେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଉପାୟ କରି ଦେଖାନ୍ତ । ପିଲାମାନେ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ସେହି ରାଜକୀୟ ନିଶାରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି । କାରଣ ମାୟା ନିଜ ପାଦ ତଳେ ଚାପି ରଖିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ନିଜ ପ୍ରତି ଓଲଟା ନିଶା ଚଢାଅ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜର ଯୋଗ୍ୟତାକୁ ଦେଖ । ଆମେ କିପରି ପଢୁଛୁ, କେଉଁ ପ୍ରକାରର ସହଯୋଗ କରୁଛୁ । କେବଳ ବଡ ବଡ କଥା କୁହ ନାହିଁ । ଯାହା କହୁଛ ତାହା ବାସ୍ତବରେ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ କଥାରେ କୁହ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏଇଆ କରିଦେବୁ, ତାହା କରିଦେବୁ । ଆଜି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହା କରିଦେବି, ଯଦି କାଲି ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଗଲା ତେବେ ସବୁ ଶେଷ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏଭଳି କହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । କାରଣ ସେଠାକୁ କାଳ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ସୁଖଧାମକୁ କାଳକୁ ଆସିବାର ଅନୁମତି ମିଳିନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାମରାଜ୍ୟର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମର ରାବଣ ସହିତ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଚମତ୍କାର କରୁଛି, ଯାହାକି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ପତିତ କରିଦେଉଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମର ମହଲ ସବୁ କିଭଳି ହେବ ତାହା ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା, ଏବେ ତୁମେ ଆସି ସଂଗମରେ ଅଛ । କ୍ରମାନୁସାରେ ସୁଧୁରୁଛ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ । ତୁମର ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ମିଳିଛି । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । । ତେଣୁ ଯୋଗ ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଏହା କିଛି ଛୋଟ କଥା ନୁହେଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାୟା ସହିତ ବଡ ଗୁପ୍ତ ମୁକାବିଲା ଚାଲିଛି । ତୁମର ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ ତେଣୁ ତୁମକୁ ଅଜ୍ଞାତ ଯୋଦ୍ଧା କୁହାଯାଏ । ଅଜ୍ଞାତ ଯୋଦ୍ଧା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମର ନାମ ହିଁ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟେ । ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ ତ ରେଜିଷ୍ଟରରେ ଲେଖା ଅଛି । ତୁମେ ଅଜ୍ଞାତ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ଶିରୋନାମା ଦୁନିଆର ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ନିଜ ନାମରେ ଲଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ଗୁପ୍ତ, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ମାୟାକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବା ସହିତ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ପୁଣି ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ତୁମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ତେବେ ତୁମେ ହିଁ ହେଉଛ ଗୁପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଯିଏକି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ଏଥିରେ ହାତ ଗୋଡ ଚଳାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ବାବା ଯୁକ୍ତି ବହୁତ ବତାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବାବେଳେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ ଏବଂ ତା' ସହିତ ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ, କ'ଣ ହୋଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆମକୁ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କେତେ ସହଜ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । କେଉଁଠାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର କଳଙ୍କ ଛାଡିଯିବ । ବାବା କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ଏହି ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଆତ୍ମା ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ, ଆଉ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ରହିବ ନାହିଁ । ଗାଧୁଆ ଘରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଆତ୍ମାର ମଇଳା ବାହାରିଯିବ । ଆତ୍ମାକୁ କେବେ ତିଳକ ଲଗାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଏସବୁ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଚିହ୍ନ । ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ତ କିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଘରେ ବସି କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ । ଏହା କେତେ ସହଜ । ଶିବାବାବା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।

ନିୟମ ଏହା କହୁଛି ଯେ ପ୍ରଥମେ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ତା'ପରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଆଉ ତା'ପରେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପକାଇବ କାରଣ ତାଙ୍କଠାରୁ ପାଠପଢି ସମ୍ପ□ି ମିଳୁଛି ଏବଂ ପୁଣି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଗୁରୁ ମିଳୁଛନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ ସବୁ କିଛି ହୋଲ୍‌ସେଲ୍‌ରେ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜତ୍ୱ ହୋଲ୍‌ସେଲ୍‌ରେ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବିବାହ ବେଳେ କନ୍ୟାକୁ ଯୌତୁକ ଗୁପ୍ତରେ ଦିଅନ୍ତି ନା । ତାହାକୁ ବାହାରକୁ ଦର୍ଶାନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ କୁହନ୍ତି ଗୁପ୍ତ ଦାନ । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା, ଏଥିରେ ଅହଂକାରର କିଛି କଥା ନାହିଁ । କାହାର କାହାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାର ଅହଂକାର ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ବାବା ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ଯୌତୁକ ରୂପେ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମର କେତେ ଗୁପ୍ତ ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ବଡ ଯୌତୁକ ମିଳୁଛି । ବାବା କିଭଳି ଉପାୟରେ ତାହା ଦେଉଛନ୍ତି, ସେସବୁ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଦରିଦ୍ର ଅଟ, କିନ୍ତୁ ପରବ□ୀ ଜନ୍ମରେ ତୁମର ମୁଖରେ ସୁନାର ଚାମଚ ରହିବ । କାରଣ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ ନା । ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ସୁନାର ହୋଇଥିବ । ସାହୁକାରଙ୍କ

ମହଲ ଗୁଡିକରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ରତ୍ନ ଖଚିତ ହୋଇଥିବ । କିନ୍ତୁ କିଛିଟା ଫରକ ତ ରହିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ— ଯେ ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଓଲଟା ଭଟକାଇ ଦେଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ କେତେ ଉତ୍ସାହ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି, କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ? ଭାଇଙ୍କର ନା ପିତାଙ୍କର ? ଏଥିରେ ବହୁତ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ ହେଉ ତାକୁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବୋଲି ମନେ କର । ପୁଣି ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ଯଦି ୟାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର) କିଛି ଭୁଲ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ବାବା ତାକୁ ଅଭୁଲ୍ କରାଇଦେବେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସେତିକି ଶକ୍ତି ଅଛି ନା । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ବ୍ରହ୍ମାବାବା କିପରି ଚାଲୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ କିଏ ବସିଛନ୍ତି । ବାବା ଏକଦମ୍ ନିକଟରେ ବସିଛନ୍ତି । ଯେପରି ଗୁରୁମାନେ ପାଖରେ ବସାଇ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ନା । ତେବେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ଭୋଜନ ତିଆରି କର । ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ମିଶ୍ରିତ ଭୋଜନ ଆଉ କାହାକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେକାର ଭୋଜନ ବିଷୟରେ ହିଁ ପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି । ଦୁନିଆର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯଦିଓ ସ୍ମୃତି ଗାନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ଏତିକି ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ଏମାନେ ଧାର୍ମିକ ସ୍ୱଭାବର ଅଟନ୍ତି କାରଣ ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଧାର୍ମିକ ଶବ୍ଦର କଥା ହିଁ ନାହିଁ, କାରଣ ସେଠାରେ ଭକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତି କି ପ୍ରକାର ଜିନିଷ । କଥାରେ କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟ । ଏହା କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଅକ୍ଷର । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଉଛି ରାତି । ପୁଣି ରାତିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଦିନକୁ ଚାଲିଯିବା । ଏହା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି ତେଣୁ ତୁମକୁ ଆଉ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ପଡୁ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛି । ମୁଁ ତୁମର ବେହଦର ପିତା ଅଟେ, ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ମଧ୍ୟ କେତେ ସହଜ । କେବଳ ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ, ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବାର ଅଛି । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଫୁଲ ଭଳି ଗୁଲଗୁଲ୍ ହେଉଛ । ଆତ୍ମା ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ତେଣୁ ତାକୁ ରହିବା ପାଇଁ ମହଲ ମଧ୍ୟ ସ□ପ୍ରଧାନ ମିଳିବ । ଦୁନିଆ ହିଁ ନୂଆ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା !

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ରହିଥାଉ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଆମର ପରିସ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ବାହାରର ଅନାବଶ୍ୟକ କଥାକୁ ଛାଡି ବହୁତ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ବିଚାରକୁ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ଭଲ ଏବଂ ରାଜକୀୟ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ତଥା ହଷ୍ଟେଲ୍ ଖୋଲିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ, ନିଜର ବଡ ପଣିଆ ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନ ସମ୍ପନ୍ନ ଦାତା ହୋଇ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହେଉଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହେବାର ବିଶେଷ ଆଧାର ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନ ବା ପରଚିନ୍ତନ କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଶୁଭଚିନ୍ତକମଣୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଶୁଭ ଚିନ୍ତନର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭଣ୍ଡାର ସଦାସର୍ବଦା ଭରପୁର ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଶୁଭଚିନ୍ତନର ଷ୍ଟକ ଭରପୁର ଥିବା କାରଣରୁ ହିଁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୋଇପାରିଥା'ନ୍ତି । ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ଭରପୁର ଆତ୍ମା, ଏହିଭଳି ଜ୍ଞାନ ସମ୍ପନ୍ନ ଦାତା ହିଁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ସେବା କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବାଧାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବିଶ୍ୱ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ବିଶ୍ୱ ପରିବ□ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିମି□ ହୁଅ ।